

ти е кожухче, аба като имашъ. Най-добре е да ти ушия калцуни: хемъ краката ти ще топлятъ, хемъ колѣната ще пазятъ.

Какво да прави човѣкътъ — пакъ се съгласи. Но и за калцуни кожитѣ не стигнаха!

— Бре да се не види! Ами сега?

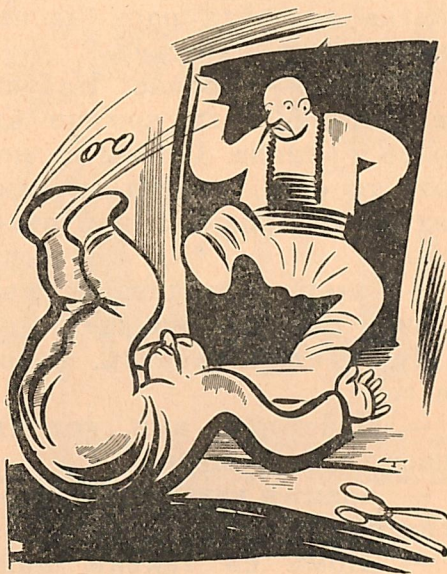
— Слушай, господарю, — рече най-сетне майсторъ Манаси. — Отъ кожитѣ кожухъ не стана, нито кожухче и калцуни. Но утре ще видишъ каква кесия за тютюнъ ще ти направя.

Прехапа устни човѣкътъ и пакъ се съгласи. Вечеряха, спаха, станаха. Запретна се майсторъ Манаси и до обѣдъ кесията готова — шарена, съ ресни и висулки.

Подаде я Манаси на човѣка, засука мустакъ и рече гордо-гордо:

— Виждашъ ли, господарю, това се казва кисия: нѣма като нея втора на свѣта! Плащай сега да видимъ какво ще плащашъ!

Човѣкътъ нищо не отговори. Той грабна отъ рѣцетѣ му кесията, нахлузи я на главата му, изпжди го и рече:

— На такъвъ майсторъ — такава заплата! Отъ сега вече да викашъ не „всичко мога, всичко шия“, а — „каквото знамъ, това шия“ — разбра ли, пакостнико!

Георги Райчевъ

КЪМЪ ЗВЕЗДИЧКИТѢ

Златнички звездички,
съ огнени очички,
все тѣй ли ще бдите
късно презъ ношитѣ?

Нѣма ли тамъ горе
нѣкой да притвори
сънени очички
съ майчина ржка?

Бродници незнайни
въ пжтища безкрайни,
бродите вий вѣчно
самъ сами въ свѣта.

Зная, азъ звездички:
съ ангелски очички
бдите вий надъ нази
малкитѣ деца.

Христина Стоянова